

[Poul Møller.]

udvalget måttet arbejde på den måde, at ændringer i forhold til det, vi var enige om i juni, måtte kræve almindelig tilslutning. Dette, der er i overensstemmelse med almindelig parlamentarisk fremgangsmåde, præger selvfølgelig i nogen grad de foreliggende ændringer eller måske snarere de ændringer, der ikke er blevet stillet forslag om.

Ændringsforslag nr. 4, der giver folketingsmedlemmer, borgmestre o. lign. samme status i forhold til denne lovgivning som tjenestemændene, efterlyste jeg ved lovforslagets anden behandling, og jeg kan kun være tilfreds med den rettelse, der her har fundet sted. Jeg ville dog have foretrukket, om man i stedet havde valgt at give tjenestemændene samme stilling, som folketingets medlemmer fik ved anden behandling. Dette kunne imidlertid ikke lykkes, hvorfor vi kan stemme for dette ændringsforslag som en forbedring i forhold til forslaget usdseende ved anden behandling.

Ved ændringsforslag nr. 7 har udvalget forsøgt at tage hensyn til de indvendinger og henstillinger, der er modtaget fra nogle funktionærorganisationer og fra forsikringsbranchen. Jeg ved naturligvis særdeles vel, at disse ændringer langtfra er tilfredsstillende for dem, der har henvendt sig til udvalget. De er ikke tilfredse med det, der her er opnået, men jeg vil gerne prøve på at forklare, hvorfor det konservative folkeparti har kunnet tiltræde disse ændringer.

Efter sagens anden behandling hvilede forslaget på det princip, at alle med samme indkomst stilledes lige uden hensyn til, om indkomsten stammede fra pension, fra formue eller fra arbejde. Dette princip var et fuldstændigt brud med det hidtil gældende, hvorefter formueindkomster var stillet betydeligt ringere end andre indkomstarter. Denne tidligere meget dårlige placering af formueindtægten var selvsagt ugunstig for den opsparingsfremmende tendens, der udfra bl. a. vort synspunkt måtte præge en reform af vor alderslovgivning.

Det er nu hævdet, at forskellen, som den er i den gældende ordning, beroede på en videnskabelig undersøgelse under hensyn til det formueforbrug, som pensionsindtægten involverer. Dette skal jeg ikke bestride,

men jeg føler mig nu temmelig overbevist om, at den gældende forskel også stammer fra en i vide politiske kredse længe kendt uvilje overfor formueejere. Det er jo ingen hemmelighed, at da den nuværende lovgivning i sin tid blev skabt, så man ikke ens på begrebet formueejere. Den uvilje har bl. a. vi villet til livs, fordi vi anså det for nødvendigt, hvis opsparingen skulle fremmes. Men selv med anerkendelse af det videnskabelige synspunkt kan der dog næppe herske tvivl om, at da lovgivningsmagten bl. a. på vor egen tilskyndelse for små 3 år siden indførte en ordning, hvorved pensionsindbetalinger i modsætning til formueopsparing blev skattefri, forøgede man den da bestående forskel imellem pension og formueopsparing uden noget videnskabeligt bevis herfor.

Jeg synes, at funktionærerne har taget for lidt hensyn til dette forhold. Det forekommer mig tillige, at man har været tilbøjelig til at overse, at samtlige pensionsforsikrede bliver bedre stillet ved den nye ordning, end de har været tidligere. Efter de henvendelser, vi har fået, ville funktionærerne og forsikringsselskaberne have foretrukket, at man yderligere havde bedret fradragsreglerne for pensionisterne uden at forringe dem for andre. I det relative forhold, som man netop fra disse sider tillægger den allerstørste betydning, ville denne fremgangsmåde alligevel blive opfattet som en forringelse af andres stilling. Det kunne ikke undgås, at andre ville have opfattet en forbedring af pensionsindtægten som en forringelse af deres egen udfra den betragtning, som pensionisterne selv har fremført om en forbedring af formueejernes stilling som en forringelse af pensionsindtægterne.

I udvalget var vi imidlertid enige om, at man ikke billigvis kunne stille pensionsindtægter bedre end arbejdsindkomster, og skulle begge disse grupper have det bedre, end de fik det ved anden behandling i forhold til formueindtægter, ville ordningens omkostninger yderligere være svulmet op. Logisk set var der derfor kun den udvej tilbage: at trykke formueindtægterne noget ned i forhold til deres placering ved anden behandling. Det er dette, der er sket, uden at forholdet på nogen måde er forringet for formuer op til omkring 75 000 kr., der alle